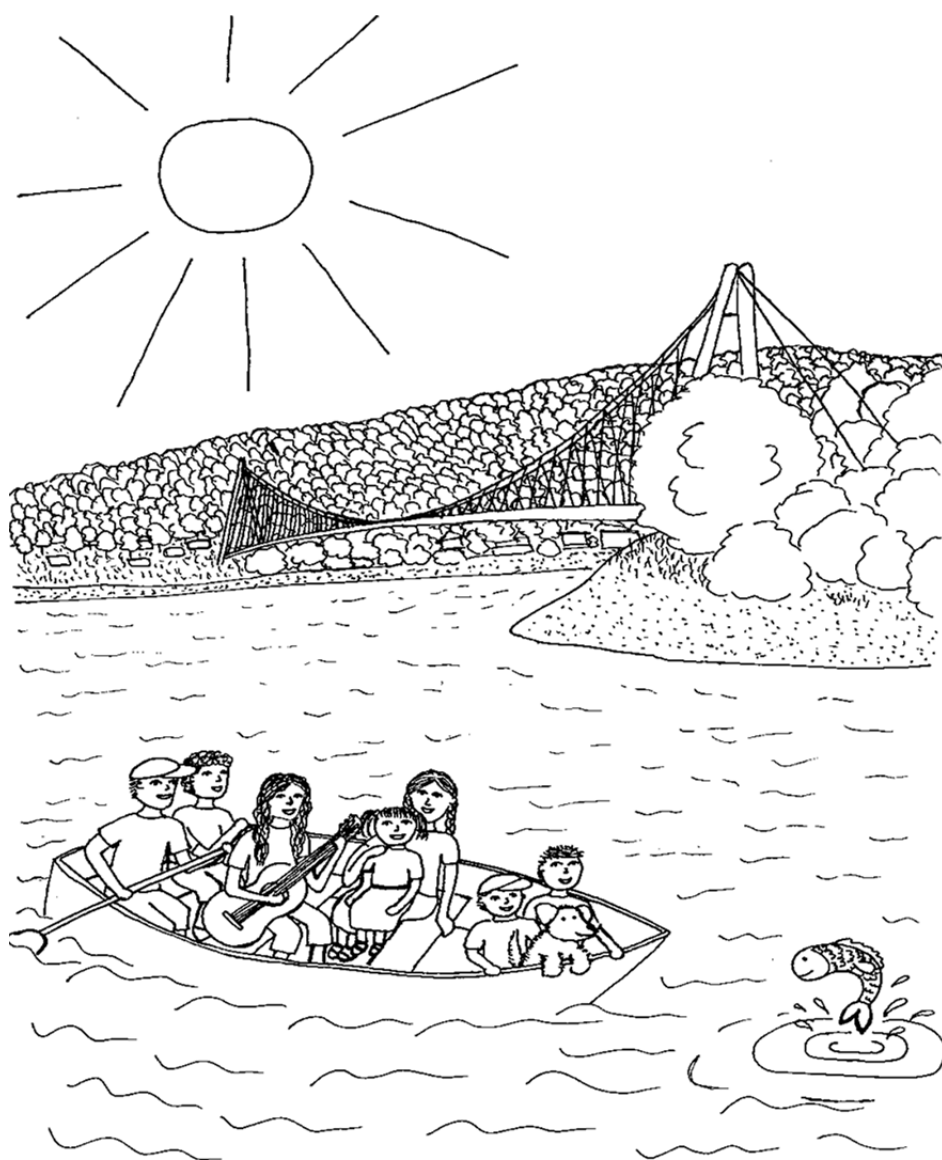

PRÁZDNINOVÝ ZPRAVODAJ PRO FARNOST JENÍKOV A ZABRUŠANY

JENÍKOV OLDŘICHOV LAHOŠŤ HUDCOV
ZABRUŠANY

Slovo o. Nika

Milí přátelé, zdravím vás ze stránek prázdninového zpravodaje. Od toho velikonočního se toho poměrně dost událo, tak se to zde pokusím shrnout. Na konci dubna jsme měli možnost chvíli pobýt v Boží blízkosti při adoračním dnu. V květnu proběhla už 20. pěší pouť z Prahy do Jeníkova. Nejvíce toho bylo v červnu. Nejprve Boží Tělo v Lahošti, pak Noc kostelů, hned následující den biřmování a v půli června ještě cyklopouť. Poslední neděli potom poutní mše sv. ke sv. Petru a Pavlovi. Všechny akce byly pěkné a většinou vyšlo i počasí. Taky jsme si připomněli, že s jeníkovskou farností jsme spojeni už 25 let, jak o tom v článku píše o. Marek. Je to spousta milých setkání, zpravodajů, poutí, táborů i různých oprav. Např. vitráže v kostele. Nyní se chystá další okno – Zrození Páně. Před námi jsou prázdniny a s nimi i tábory ve Vranově. Také soluňáci v Jeníkově a slavná mše svatá s papežským nunciem. Ke konci prázdnin pouť na Velehrad, Tynaf a loutnový koncert pana Černého. A 12. října Moravská pouť. Přeji všem pěkně prožité prázdniny a obnovení ducha i duše.

o. Nik

Zvláštní výročí

6. dubna jsme si připomněli, že to bylo 25 let, co si FATYM adoptoval severočeskou farnost Jeníkov. Je dobře na toto nemalé výročí s pokorou vzpomenout. Jeníkov je pro nás především jedna velká zkušenost s Božím požehnáním. Jsou to stovky lidí, jak od nás z jihu, tak i z Jeníkova ze severu, kteří díky adopci Jeníkova něco prožili. Děti mohou vzpomínat na spousty akcí: táborů, výjezdů, kterých se podařilo uspořádat. Dospělí navázali řadu kontaktů při pracovní spolupráci, opravách a zajišťování duchovních programů a svým způsobem jsou ovlivněni i ti, kteří tam nikdy nebyli, ale o Jeníkově slýchávají, modlí se za něj anebo na něj nějak přispěli.

Když jsme začínali s touto družbou, ani nás nenapadlo, že to bude na tak dlouho, a jak velký rozsah ta spolupráce bude mít. Po celou dobu téměř hmatatelně vnímáme Boží pomoc, a i když vše pokračuje drobnými krůčky, při zpětném pohledu žasneme. Nezbyvá než poděkovat všem, kdo se cítí být nějakou součástí této družby. A vzhledem k tomu, že se zdaleka vše ještě nepodařilo a je ještě dost prostoru, který tato adopce nabízí, zvu i tímto článkem ke spolupráci další.

P. Marek Dunda

Jeníkovská fara dostala novou posilu

Zdravím čtenáře zpravodaje. Byla jsem požádána o. Nikem napsat pár řádků o mně. Sloužím v adoptivní farnosti Jeníkov jako dobrovolnice teprve jeden měsíc. Předtím jsem pracovala sedm let ve výrobě pro ŠKODA AUTO, tak jsem zvyklá pracovat nejvíce manuálně. O FATYMu ve Vranově nad Dyjí jsem slyšela z pěších poutí a SČS (Společenství čistých srdcí), ve kterém jsem členem od roku 2018. Tady v Jeníkově jsem společně s katechetkami Lucií a Danou. Práce je tady rozmanitá, někdy náročná, ale hlavně pěkná a potřebná. Z Moravy jsem zvyklá na větší zbožnost, bydlím blízko mariánského poutního místa Žarošice, tak jsem zde ráda za každého, kdo do kostela nebo i na faru zavítá. Budu se snažit – a modlit, aby zde lidé mohli najít rodinnou atmosférou a přijetí. Těším se na každé setkání s vámi.

Daniela Schovancová

Kalendář akcí

V neděli 21. 7. v 19,00 bude ve farním kostele v Jeníkově modlitba za farnost. Zveme vás.

V době od 23. 7. do 28. 7. budou na faře v Jeníkově mít svůj prázdninový pobyt **soluňáci**. Při této příležitosti bude ve farnosti každý den sloužena mše svatá, a to následovně:

Úterý 23. 7. ve 20,30 ve farním kostele sv. Petra a Pavla v Jeníkově.

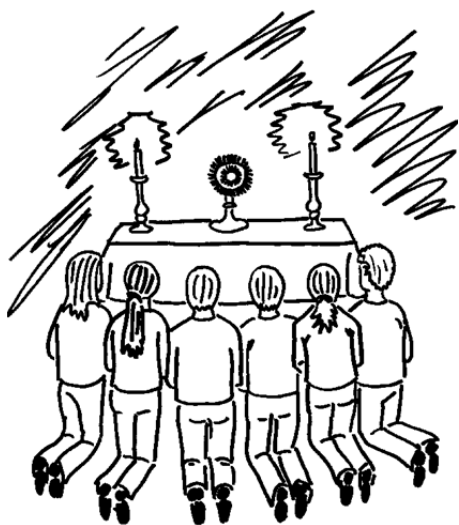
Středa 24. 7. v 17,00 poutní mše svatá v kapli sv. Anny v Jeníkově.

Čtvrtek 25. 7. v 15,00 v Želénkách a v 17,00 v Hudcově na náměstí u kříže, kde kdysi stávala kaple sv. Antonína.

Pátek 26. 7. v 17,00 v Zabušanech a po ní Boží Tělo.

Sobota 27. 7. v 17,00 v zaniklé obci Verneřice.

Neděle 28. 7. v 10,00 ve farním kostele sv. Petra a Pavla v Jeníkově. Mši svatou bude sloužit nuncius Juda Okolo.

Srdečně zveme na **TYNAF – týden na faře**. Přijď strávit posledních pár dní prázdnin na faru do Jeníkova. Čekají tě různé hry, vyrábění, výlet a spousta legrace. Můžeš za námi přijít každý den dopoledne i odpoledne **úterý 27. 8. - sobota 31. 8.**

Ve středu **28. 8.** bude **olympiáda v Lahošti** od 14 hodin

29. 8. v 19 hodin se můžete těšit na **koncert Milana Černého**. Hudebník, který se věnuje studiu a provozovací praxi hudby 16., 17. a první poloviny 18. století. Zabývá se hrou na renesanční a barokní loutny, theorbu a pětisborovou barokní kytaru. Více zde: <https://milancerny.webnode.cz/>. Koncert se koná v jeníkovském kostele sv. Petra a Pavla.

7. 7. - 13. 7. Tábor pro kluky - Dyjácká chaloupka v Olbramkostece na faře. Přihlašovat se můžete na email: rada.c@centrum.cz, tel.: 777 658 926 nebo u o. Marka Coufala 722 752 154.

29. - 2. 8. Dobrovolnický pobyt ve FATYMu více na www.fatym.com.

27. - 28. 9. setkání Společenství čistých srdcí, více na spolcs.cz.

19. – 24. 8. XXIV. pěší pouť na Velehrad začíná v 15,00 mší svatou ve Vranově.

Sobota 12. 10. Moravská automobilová pouť do Jeníkova. V 11,00 pobožnost v Lahošti, ve 12 hodin mše svatá v Jeníkově.

Kurz vaření

Od září bude pro zájemce, zejména z řad dětí a mládeže probíhat na faře v Jeníkově 1x za měsíc „kurz vaření“, kde si děti nebo mládež budou moci vyzkoušet přípravu různých pokrmů, které si také samozřejmě sami sní. S sebou na faru je třeba přinést pouze chuť se něco naučit a třeba zažít i nějaké pěkné společně prožité chvíle. Suroviny na vaření budou zajištěny.

První kurz proběhne od soboty 21. 9. od 9,00 do neděle 22. 9. do 14,00. Budeme se na vás těšit. Bližší informace je možné získat na tel. čísle 728 501 132 – Dana T.

Cyklopout'

I letos z Přímětic u Znojma vyjeli cyklisti do Jeníkova. Tentokrát bylo 16 cyklopoutníků, což je zatím nejvyšší počet.

V 15 hodin dostali poutníci požehnání na cestu a vydali se směr Nová Říše, což je asi 50 km. Tam jsme přesпали v klášteře a v pondělí nás čekal přejezd Vysočinou – asi 120 km do Sázavy. I přes náročnost cesty jsme tam do večera dojeli. Dobře jsme povečeřeli v místní hospůdce a připravili se ke spánku. Někteří spali na faře, jiní venku u kostela sv. Prokopa.

V úterý ráno nás čekal krásný úsek podél řeky Sázavy, pak průjezd Prahou a cíl byl v Brozanech, kde jsme spali v tělocvičně.

Ve středu je potřeba zdolat kopec do Kostomlat, ale pak už se to pěkně řítí dolů, abychom v 11 hodin byli v Jeníkově. Letos jsme to nestihli. Protože v Třebenicích začalo hustě pršet, tak jsme raději počkali, než přestane.

Po mši svaté nás čekalo pohoštění na faře, za což jsem vděčný místním farnicím a moc jim děkuji.

o. Nik

Biřmování v Jeníkově

Ve farnosti Jeníkov jsme v sobotu 8. 6. 2024 slavili svátost biřmování, ke které přistoupilo devět křesťanů z farnosti Jeníkov a jeho okolí.

Mši svaté předsedal diecézní biskup Stanislav Příbyl. V homilii osobním příkladem vyzýval biřmovance, aby se nestyděli za svou víru. Každému z nich shrnul to podstatné ze života toho světce, kterého si vybrali jako patrona. Biskup také biřmovance povzbuzoval, aby vytrvali v živé víře. Po mši svaté každý z biřmovanců dostal jako památku podstavec se svým novým biřmovacím jménem a symbolem holubice – Ducha svatého. Všem našim biřmovancům vyprošujeme dary Ducha svatého a vytrvalost na jejich cestě životem.

Velikonoce na faře

Na faře jsme také tento rok společně prožili velikonoční svátky. Přijel pomocník Honza z jižních Čech a také Andrejka s mladší sestrou Petruškou. Na jednotlivé body programu pak docházely děti z Jeníkova a okolí. A co jsme všechno zažili? Povídání o tom, co Pán Ježíš prožil každý den této posvátné doby. Vyrábění jarních dekorací ubrouskovou technikou a také zajíčků na dveře. Procházku kolem postavených křížů a soch svatých v Jeníkově. Pečení beránka a příprava společného oběda a večere. Křížová cesta v kostele v Jeníkově, účast na obřadech v kostelích v Teplicích a okolí. Velikonoce a den Vzkříšení Páně je pro mě vždy velkým zážitkem a i letos po prožití vigilie Bílé soboty jsem měla velkou radost. Je to dar, který může dát jen Pán. Faru také navštívili sousedé a dobrodinci. Jsem ráda, že se povedlo být společně, povídat si, povzbudit se v dobrém.

s. k. Lucie

Moje pěší pouť z Vranova nad Dyjí do Jeníkova

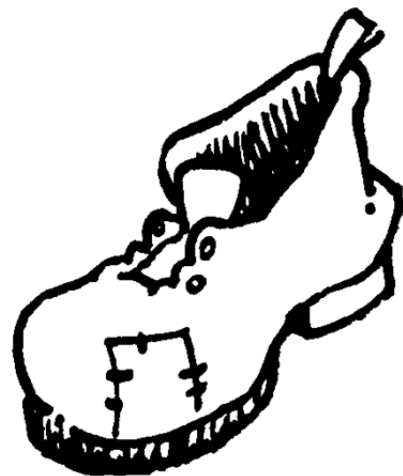
V letošním roce si připomínáme, že před 25 lety si jeníkovskou farnost adoptovala farnost z jižní Moravy, konkrétně z Vranova nad Dyjí, kde sídlí FATYM. Když jsem už koncem minulého roku zjistila, že tohle jubileum bude, říkala jsem si, že by bylo dobré udělat také něco mimořádného. Myšlenka na sebe nedala dlouho čekat a mě napadlo, že bych se mohla vydat na pěší pouť ne z Prahy, jak už se to chodí 20 let, ale rovnou z farnosti Vranov nad Dyjí. Zvažovala jsem, jestli to mám úplně zveřejnit, aby se třeba někdo mohl přidat, nebo jestli vyrazím sama. Nakonec jsem zvolila druhou variantu a v úterý 14. 5. 2024 v 6,30 jsem po požehnání a krátké modlitbě u kostela vyrazila směr Jeníkov. Věděla jsem, že cesta bude dlouhá něco kolem 300 km. Věděla jsem, že do 22. 5. chci být v Praze, kde se připojím k ostatním poutníkům, kteří se na pěší pouť do Jeníkova také vydávají. Tušila jsem, že to bude i trochu náročné, ale že mě nohy budou bolet už po necelých 20 km a že už první den budu mít puchýře, tak to mě trochu zaskočilo. První den jsem našla ubytování v jedné rodině a byl to servis se vším všudy – sprcha, postel, střecha nad hlavou. Bohu díky za to! Večer jsem přemýšlela, jak to zítra bude, jestli nohy budou bolet a jestli to nebyla blbost se vydat na tak dlouhou cestu, ale naštěstí jsem brzo usnula

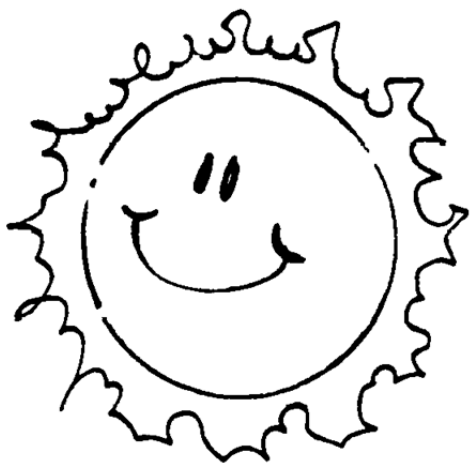

a ráno už nic z těchto myšlenek nebylo. Znovu jsem obula boty, hodila si batoh na záda a vyrazila na další úsek pěší pouti. Už na začátku jsem si stanovila úmysl, se kterým na pouť chci jít. A tentokrát jsem se rozhodla, že to celé chci jít za farnost Jeníkov, že chci děkovat za všechno, co se během té dlouhé doby podařilo udělat a také jsem chtěla vyprošovat Boží požehnání pro všechny, kteří v této farnosti žijí, ať už jsou věřící, nebo ne. Každý den jsem si tyto úmysly obnovovala a připomínala, a když to bylo těžší a nechtělo se a nohy bolely nebo bylo horko nebo přšelo, tak o to víc jsem to chtěla Pánu Bohu nabídnout za farnost Jeníkov. A musím přiznat, že hned to bylo o něco lehčí a byla větší motivace jít dál.

Když jsem si cestu doma plánovala, tak jsem si přitom hned domlouvala i ubytování, protože pod širým nebem jsem spát nechtěla. Také jsem si vypočítala délku trasy, abych zhruba věděla, kde půjdu a kolik kilometrů musím ujít. Nakonec to však všechno bylo úplně jinak, ale bylo to krásné. Říkala jsem si, jestli půjdu jen po silnici, nebo kudy cesta povede. A byla jsem mile překvapená, že skoro celá cesta vedla spíše přes pole a lesy a po silnici jsem šla jen minimálně. Byla to pro mě příležitost více vnímat krásu naší přírody a to, jak to Pán Bůh všechno krásně stvořil a jak se příroda začíná opět probouzet k životu. Během cesty také byla příležitost se více vnitřně zastavit a vnímat to, co běžně člověk nevnímá, protože většina z nás je neustále v jednom

kole a nestíhá. Tady jsem nemusela nic, pouze ujít daný počet kilometrů. Člověk si mohl srovnat myšlenky a nabrat vnitřní sílu. Během pouti bylo také více příležitosti k modlitbě, než je tomu běžně, když člověk chodí do práce. A během modlitby a všeho toho zklidnění jsem také více mohla zakoušet to, že Pán Bůh je mně, ale nejen mně, ale všem nám hodně blízko, jen my to nejsme schopni asi pořádně vnímat, protože pořád někam spěcháme a za něčím se ženeme. A tak Bohu díky, že jsem se mohla takto více ztišit a že jsem měla možnost takto putovat. Každý den přinášel něco nového, někdy to bylo horko, někdy zima a déšť, někdy ztracená bota, někdy bolest

nohou, někdy nový puchýř, ale když člověk toto všechno dokáže s Boží pomocí překonat a jít dál, tak Pán Bůh to nenechá jen tak a dokáže to použít pro větší dobro mezi námi lidmi. A tak i za tuto zkušenost jsem vděčná. Ono je to stejné i v běžném životě, že pokud něco nezvládáme a něco nás tíží a přijdeme s tím za Pánem Bohem, tak on to dokáže proměnit, nebo nám dát sílu to unést.

Jsem moc ráda, že jsem tuto pout', která byla dlouhá 315 km a trvala 13 dní, mohla jít. A pokud mně to Pán Bůh dopřeje, ráda se na tuto cestu znovu vydám.

Dana T.

OTČE, JIŽ NEBUDU CHODIT DO KOSTELA!

Mladý muž přijde ke knězi a říká: „Prosím, otče, už nebudu chodit do kostela!“

Kněz se ptá: „Ano? A můžete mi prosím říct proč?“

Mladý muž odpovídá: „Ach, otče, když vidím ženu, která zle hovoří o jiné ženě, pak obě hovoří o muži, který špatně přečetl čtení, další hovoří o rozděleném, falešně zpívajícím sboru zpěváků, když vidím lidi, kteří si prohlížejí své zprávy v mobilu během mše svaté... A to nemluvím o jejich povýšeném a egoistickém chování mimo kostel...“

Kněz odpovídá: „Máte pravdu. Ale dřív, než definitivně opustíte Církev, byl bych moc rád, kdybyste mi udělal laskavost: vezměte si pohár vody a třikrát s ním obejděte kostel bez toho, abyste spadl nebo rozlil vodu z poháru. Pak můžete spokojeně opustit Církev.“

– „To je jednoduché!“ – zvolá mladý muž. Udělá tři kola s pohárem vody, vrátí se ke knězi a říká: „Hotovo, tady máte svůj pohár vody.“

Kněz se muže zeptá: „Když jste obcházel kostel s plným pohárem vody, všiml jste si, že by nějaká žena o jiných špatně hovořila?“
„Ne.“

„Viděl jste lidi, kteří jsou lhostejní vůči ostatním v kostele nebo v Církvi?“ – „Ne.“

„Chápete, proč jste si ničeho z toho nevšiml? – Protože jste se soustředil na pohár vody ve svých rukách, abyste ho nerozbil a nevytlil z něj vodu. Víte... je to podobné i v našich životech. Když jsou naše srdce zaměřena na Krista, nemáme čas sledovat chyby druhých. Ten, kdo odejde z Církve kvůli chybám jiných lidí, ten do ní nikdy nepřicházel kvůli Ježíši ...“

Připravil o. Pavel Sobotka

Pěší pouť z Prahy do Jeníkova

Tuhle pouť jsem šla poprvé, jinak chodívám pěší poutě na Velehrad. Šlo nás jen pár v porovnání s Velehradem, ale o to krásnější bylo ztišení a cesta převážně přírodou. Ve středu jsme se dostavili do Prahy, kde byla pobožnost u katedrály svatých Víta, Vojtěcha a Václava. Pak jsme se šli ubytovat do arcibiskupského paláce. Večer jsme se navzájem představili a po večeři a modlitbě chval se chystali spát. Ráno jsme byli pozváni na mši svatou do kaple arcibiskupství, kde jsme spolu s Mons. Graubnerem slavili svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze. Arcibiskup při homilii připomínal, že mnohdy zapomínáme nebo bereme za samozřejmost zpřítomnění Kristovy vykupitelské oběti a milosti mše svaté. Po odsloužené mši a následné společné fotografii před kaplí jsme vyrazili z Prahy. Večer jsme dorazili do Nelahozevsí. Pěší pouť vedla dalšími místy spjatými s naší českou historií – Okoř, Budeč. Bylo

příjemné, že nás každý den někdo pohostil, prokázal dobrodiní. V sobotu jsme šli přes obec Třebenice a o. Nik nesl Nejsvětější Svátost. Procházeli jsme ulicí, kde byl na faře umučen kněz Ladislav Kubíček. Spali jsme v Kostomlatech pod Milešovkou a v neděli jsme přišli do starobylého mariánského poutního místa Jeníkov u Duchcova. Po mši svaté jsme byli pozváni na faru na oběd, který nám připravily ženy z okolí. A já už na faře zůstala a spolu s Lucií se zde věnujeme místním lidem, kteří faru a Jeníkov znají.

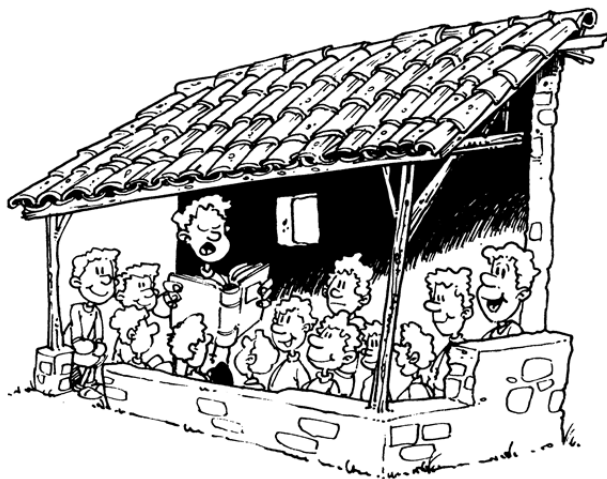
Daniela – nová pomocnice

K článku o pěší pouti přidám ještě pár svých slov. Kromě krásných setkání s lidmi jsme mohli zakusit i moc modlitby. Počasí nám celkem přálo, akorát v sobotu při cestě do Kostomlat to vypadalo dost hrozivě. Pršelo a podle předpovědi mělo stále pokračovat. Déšť nás zastihl právě ve chvíli, kdy jsme se mohli schovat v přístřešku na cestě. Chvíli jsme přemýšleli co dál, pak jsme vše v modlitbě svěřili Pánu Bohu a vyrazili. Do 10 minut přestalo pršet. Bylo pěkné vnímat, jak Bůh na naše modlitby odpovídá.

Po cestě jsme se zamýšleli nad listem sv. apoštola

Pavla Korintským. Občas se podařilo některé věty zrýmovat, tak pár rýmů přikládám na ukázkou.

o. Nik

Kdo se Bohu směje
ten k záhubě spěje

Přiznej Bohu křehkost svoji
posílí tě v každém boji

Různé zkoušky zažíváme
ale my se nevzdáváme

Zradil víru otců

Tato slova použita v nadpise mě občas napadají při setkání s některými staršími lidmi, kteří mi vypráví o tom, jak v jejich rodině v jejich dětství byla prožívána víra: chodili do kostela, modlili se, rodiče a prarodiče dohlíželi na to, aby všichni v rodině byli pokřtěni, chodili do náboženství a přijímali svátosti. Ne proto, že se to muselo, ale z přesvědčení. Oni měli živou víru, měli s ní zkušenost a takto se jí snažili předat svým dětem. Chtěli totiž pro ně to nejlepší a sami si vážili víry, kterou jim předali jejich předkové, a které si vážili celé generace. Vím, pak přišla jiná doba: mocipáni se stavěli na místo Boha, chtěli vydávat svoje zákony, které byly v rozporu se zákony Božími, a proto se

jim nehodilo, aby lidé brali Boha víc, než je. Nastalo jakési vykořenění, ať už pod vlivem strachu, ohledu na druhé a krátkodobé výhody anebo i pod vlivem nového pseudovědeckého pohledu, a někteří pozapomněli. Od pozapomenutí a zvlažnění je jen krůček k přestání praktikování víry a tím vlastně ke ztrátě možnosti zažívání živé zkušenosti s ní. A když není zkušenost s tím, že víra funguje, tak proč se jí dál věnovat?

Žijeme v době, kdy někteří vynakládají obrovské úsilí na navázání na způsob života dřívějších generací, hledají se staré recepty na pečení podle prababiček, znovu se zavádí staré technologie a zvyky minulých generací a mnohé další. Některým však uniká, že naši předkové především žili ve světle víry a snažili se jí předávat dál. Stejně jak to bylo nosné tehdy, je to nosné i dnes. Kdy už se objeví, že zrada víry předků působí škodu, jak těm, kdo ji zradili, tak i budoucím generacím?

P. Marek Dunda

Zázračná vyhlídka ve Vranově

*Své anděly pověřil,
aby tě chránili na všech tvých cestách.
Na svých rukou tě ponosou,
abyš nenarazil o kámen svou nohou*

psáno v Žalmu 91. Ve Vranově je místo, kde už to pár dětí zakusilo. V roce 2002 se tu konala akce pro děti a čtyři děvčátka zabloudila na Hallamasskovu vyhlídku a myslela si, že cesta pokračuje vzhůru k zámku. Jenže tomu tak není, a po pár krocích se dvě z nich zřítily dolů ze srázu. Takhle napsáno, to nevypadá tak děsivě, ale běžte se tam podívat. Je to obrovská výška, asi 21 metrů. Jako zázrakem se jim nic vážného nestalo. Byly odvezeny do nemocnice, ale večer už byly zpátky doma.

11. května 2024 se na vyhlídce konala akce na připomenutí tohoto zázraku a byl slavnostně požehnán reliéf upevněný ve skále.

Tímto by to mohlo končit, ale nekončí. Ve středu 5. června jakoby se událost opakovala. Opět se ze skály nad vyhlídkou zřítily dvě děvčata, která pád přežila. Někdo by mohl říci: náhoda... Já osobně to rozhodně za náhodu nepovažuji. Možná ještě poprvé by se to tak mohlo brát, ale podruhé už to poukazuje někam výš. K někomu, kdo o nás ví a bdí nad našimi životy.

o. Nik

Nový litoměřický biskup Stanislav Přibil napsal před prázdninami všem svým svěřeným ovečkám pastýřský list. Můžete si ho přečíst i v našem zpravodaji:

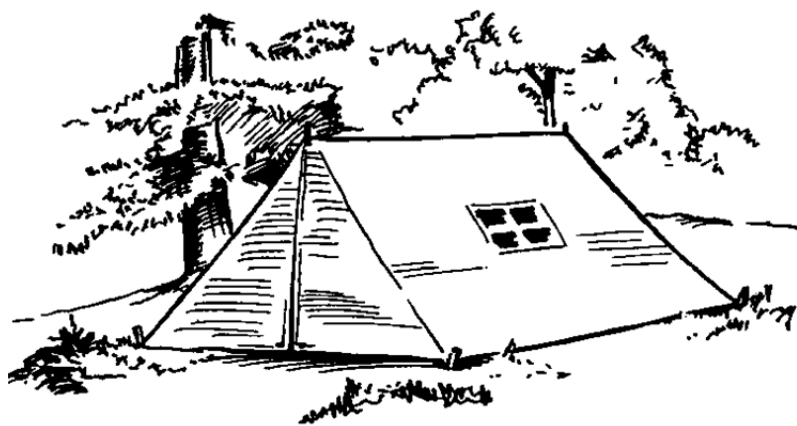
Pastýřský list před dobou prázdnin a dovolených

Milé sestry, milí bratři, pokoj a pozdrav v našem Pánu Ježíši Kristu!

Rád bych Vám teď, před prázdninami a dovolenými, na začátku mé biskupské služby, adresoval pár slov.

V dnešním evangeliu jsme slyšeli, jak Ježíš vyzval své učedníky, aby se přeplavili na druhý břeh, a to poté, kdy učil zástupy v podobenstvích, avšak když byl se svými učedníky sám, všechno jim vysvětloval (Mk 4,34). Tato výzva k přeplutí na druhý břeh byla patrně motivována snahou si odpočinout od zástupů a také vědomím, že Krista čekají další úkoly. Jak se totiž ukázalo, na druhém břehu byl posedlý, kterého Ježíš osvobodil a uzdravil. (Mk 5, 1-20) Možná pro nás může být tento úryvek evangelia výzvou k zamyšlení nad smyslem doby prázdnin a dovolených. Vztah k odpočinku a volnému času bývá různorodý: od postoje, že je to ztracený čas a zbytečný luxus až k jakési posvátnosti dovolené, na kterou si lidé půjčují peníze a kromě jiného tak dokazují, co všechno si mohou dovolit.

Každý jsme jiný. Ale pro každého z nás platí, že nejsme tažná zvířata a odpočinek je nutný proto, abychom se občerstvili a posílili do dalších dnů života.

Možná si někdo řekne, že si minulé generace nemohly dovolit takové vymoženosti, jako dnes my, a přesto možná žily více naplno. Může být. Pro nás je ale cestování běžné. Pokud si to můžeme dovolit, nikdo nám nebrání vyrazit i za hranice a dopřávat si nejrůznější zážitky. Ano, jsou to možnosti současné doby, která je však v řadě ohledů oproti minulosti mnohem náročnější. Klade na nás nároky v profesním životě, jsme nuceni ke stále

vyšším výkonům, nelehké to mají i rodiče ve výchově, děti ve školách a všechny nás zahlcuje množství informací, které kolem nás neustále proudí. Proto je odpočinek nutností a v posledku projevem úcty k Bohu Stvořiteli i nám samým, kteří jsme korunou jeho stvoření a jeho obrazem (srov. Gn 1,26-27).

Sám Ježíš měl odpočinek na zřeteli – v evangeliích často čteme o tom, že vzal učedníky na opuštěné místo. Říkal jim, aby si šli trochu odpočinout (Mk 6,31). Když však jeho záměr nevyšel, protože na něj čekali lidé – a domnívám se, že to je případ právě dnešního evangelia, kdy apoštoly po cestě čekala bouře a po vystoupení posedlý čekající na uzdravení, – Ježíš nikdy neodmítl pomoci (Mk 6,34).

Odpočívat s Ježíšem je trochu jiný druh odpočinku. On sám to dělal tak, že zpravidla odcházel na opuštěné místo a modlil se (Mk 1,35). Činorodost měla v jeho životě prioritu, ale nikoli absolutní. A učil tomu i své učedníky. Apoštoly si nevyvolil na prvním místě k nějaké práci, jako jakési zaměstnance, ale proto, aby byli s ním (Mk 3,14). Všechno jakoby vyrůstá z rozhovoru s Otcem a z bytí s lidmi. A to je životní styl, který si máme osvojovat i my bez ohledu na naše životní povolání. Dlužno říci, že doba nám v tom zkrátka nepřeje, protože v rychlosti, hluku a stresu se na Boha a bližní někdy nedostane nebo zůstávají dokonce zapomenuti. Zde je tedy další důvod k odpočinku: najít sama sebe a vrátit se ke kořenům vlastního křesťanského povolání. Nijak se přitom neliší od povolání apoštolů. Máme být s ním.

Rád bych Vás tedy, milé sestry a milí bratři, pozval i k takovému prožití doby dovolených a prázdnin. Bylo by krásné a přínosné, kdybychom si našli čas a dopřáli si bytí v tichu, pout', rozhovory o víře nebo duchovní cvičení.

Cesta apoštolů lodí, jak jsme o ní slyšeli v dnešním evangeliu, nebyla nijak klidná – šlo doslova o život. Byla to ale především velká lekce víry. Ježíš je tím, kdo má moc, koho poslouchá vítr i moře. Je také tím, kdo zdánlivě spí, když my křičíme strachy. Život s Ježíšem, život z víry, pokud jej bereme opravdu vážně, je životem dobrodružným a zneklidňujícím. Ničí všechny klidné zátoky našeho života, zvláště ty, které se už stávají spíše zahnívajícím stojatou vodou, než jezerem. Setkat se s Ježíšem a vydat se s ním na cestu s sebou tedy nese značnou porci zneklidnění a bourání našich lidských jistot, abychom nakonec zjistili, že on je jediný, na nějž se můžeme spoléhat. On nás vyzývá ke statečnosti a důvěře, i když to možná zní jako výčitka: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“

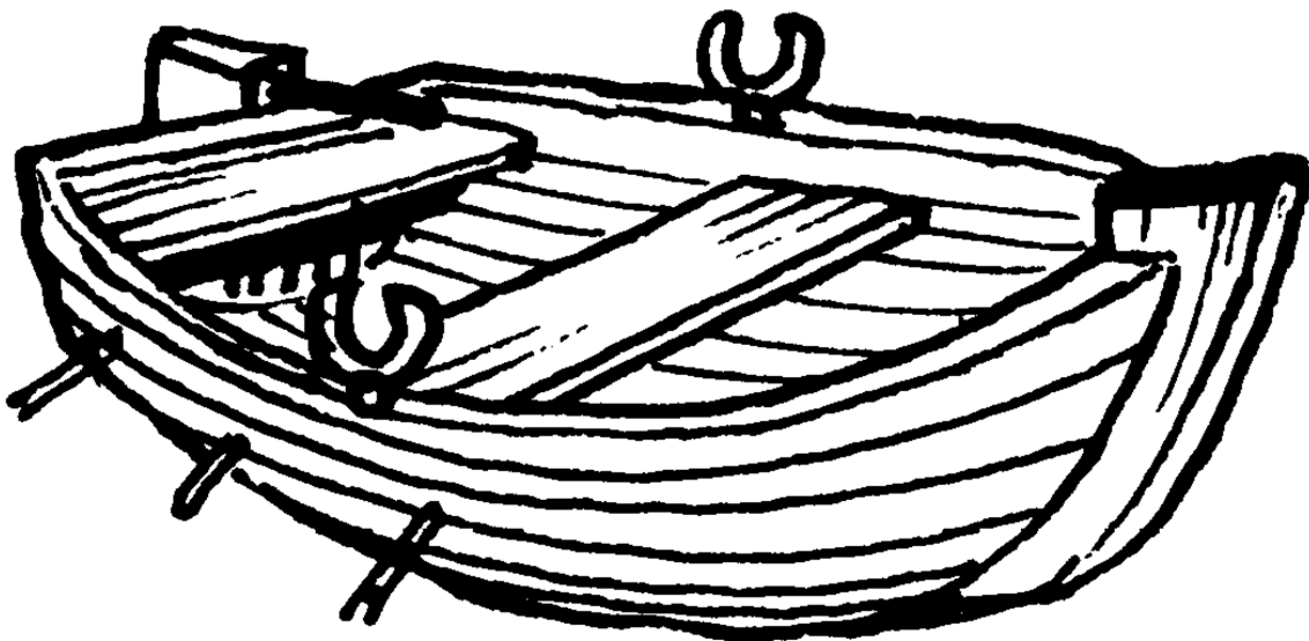
Sestry a bratři, chtěl jsem se s Vámi podělit o těchto několik myšlenek, abych Vás doprovodil do zaslouženého času prázdnin a také jako jakýsi závdavek našeho budoucího setkání, na které se už nyní velmi těším. Rád bych se co nejdříve setkal s každým z Vás osobně a povzbudil Vás ve víře. Není to ale možné tak rychle, jak bych si sám přál.

Ze srdce nám všem přeji pokojnou dovolenou, při níž si nejen odpočineme, ale při níž také ujdeme kus cesty s Ježíšem. Odpočineme si v jeho blízkosti, přestojíme bouři a posílí se naše víra. Na druhém břehu sice čeká další práce, ale to už budeme trochu jiní lidé, protože On nás mezitím proměnil a posílil. K tomu Vám ze srdce žehnám!

† Stanislav, biskup

Evangelium, o kterém je řeč v pastýřském listu:

Jednoho dne večer vyběhl Ježíš své učedníky: „Přeplovme se na druhý břeh!“ Rozpustili tedy zástup a vzali (Ježíše) s sebou, tak jak byl na lodi. Také jiné lodi jely s ním. Tu se strhla velká větrná bouře. Vlny dorážely na loď, a ta se už plnila vodou. On však ležel na zádi lodi na polštáři a spal. Vzbudili ho a řekli mu: „Mistře, je ti jedno, že hyneme?“ Probudil se, pohrozil větru a poručil moři: „Mlč! Buď zticha!“ A vítr ustal a zavládlo úplné ticho. Jim pak řekl: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“ Padla na ně bázeň, veliká bázeň, a říkali se mezi sebou: „Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?“

Milé děti,

prázdniny jsou tady! Hurá! Určitě jste se nemohly dočkat až přijdou. Jistě se těšíte na volno, že třeba nebudete muset vstávat do školy, že se vykoupete a užijete si pořádně vodu, budete chodit na výlety a taky že budete se svými kamarády. Nezapomeňte během veškerého dovádění, že je tu někdo, kdo vás má moc rád a je stále s vámi. Víte, kdo je to?

Ano je to Pán Ježíš. Připravila jsem pro vás omalovánku Pána Ježíše, kterou si můžete vybarvit, když bude třeba pršet anebo vám bude hrozit, že byste se nudily. Pán Ježíš ukazuje na své Srdce, to proto, abychom nezapomněli, že nás má rád. Tak nezapomeňte. Můžeš taky Pánu Ježíši přimalovat květinčky jako svůj dar ☺. Pokud byste mi chtěly vybarvenou omalovánku poslat, moc mě to potěší, můj email: MarieAntonina@seznam.cz, ráda vaše obrázky zveřejním na našich webových stránkách.

Na vaše obrázky se těší s. *Táňa*

...Vtipy... Vtipy... A zase ty vtipy...

„Můj pes mi normálně sežral vysvědčení!“

„Cože?! A cos mu za to udělal?“

„Ty nejkřupavější a nejlepší řízky!“

Omylem spadne paní učitelka do pekla.

Celá bezradná chodí, bloumá, až najde nenápadný koutek,

kam se uchýlí, v klidu sedí a mlčky pozoruje celé dění. Vtom přijde na kontrolu sám Lucifer. Když spatří paní učitelku, zděšeně se ptá: „Ženská, co vy tady děláte, vy patříte do nebe a tady je peklo!“

„To je peklo?“ diví se paní učitelka, „a já myslela, že je velká přestávka!“

Stopuje chlápek o půlnoci na krajnici. Je bouřka, déšť, takže auta nejezdí ... Najednou vidí v dálce světla auta, jak se blíží k němu - strašidelně pomaloučku. Je mu to divný, ale přece jen, auto je auto, takže když u něj zastaví, tak si naskočí ... Chce řidiči poděkovat, ale najednou vidí, že za volantem nikdo nesedí! Strašně se vyděsí, ale než stačí nějak zareagovat, auto se dá zase pomaloučku do pohybu.

Chlápek sedí jak zařezaný, vyděšený k smrti a nemůže se strachy pohnout. Pak se vzpamatuje, otevře dveře, vyskočí a zdrhá pryč. Pořád se ohlíží, bojí se, že auto zrychlí a přejede ho, takže se zastaví až v nejbližší vesnici. Tam najde hospodu (kupodivu ještě otevřenou), zapadne dovnitř, objedná si dvojitou tequilu a všem tu historku vypráví. Všichni jsou z toho odvaření, litují ho a obdivují. Asi za půl hodiny se otevrou dveře, vejdou dva zmoklí chlapi, poručí si grog a rozhlíží se kolem. A v tom jeden povídá druhému: „Hele, že je to ten chlap, co si naskočil, když jsme tlačili?“

Letadlo na letišti se už rozjíždí, ale najednou zastaví a vrací se zpátky. Po hodinové pauze znovu odstartovalo. Znepokojený cestující se zeptal letušky, co se stalo.

Letuška na to odpoví: „Pilotovi se nějak nelíbil zvuk motoru a trvalo nám skoro hodinu, než jsme sehnali pilota, kterému by to nevadilo...“

Prázdninový farní zpravodaj vydalo pro **Římskokatolickou farnost Jeníkov** vedenou duchovním správcem P. Mgr. Janem Richterem - otcem Nikem (mobil: 731 402 743; email richterjan@seznam.cz) **společenství FATYM** (farní tým) VRANOV NAD DYJÍ a PŘÍMĚTICE-BÍTOV. Kontaktní adresa: fara Jeníkov 1, PSČ 417 24.

Zpravodaj vyšel v červnu 2024 v nákladu 1150 výtisků. Příští vydání zpravodaje plánujeme jako dušičkové a vyjde, dá-li Bůh, v říjnu 2024. Rozdáváno zdarma do každé domácnosti farnosti (v Jeníkově, Oldřichově, Lahošti a Hudcově a Zabušanech). **Děkujeme všem, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomáhají. Pán Bůh zaplat!** Vytiskl Tiskový apoštolát FATYMu. Text zpravodaje (a také jeho starší vydání) se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Číslo účtu jeníkovské farnosti, kam můžete posílat dary na akce farnosti je 184058097/0300